

sade sig, att Linus hade för många järn i elden den dagen till att hinna frukostera. Ända till stängningstiden klockan 3, kuskade han omkring till banker och löste växlar, inalles 14 stycken. Undra då på, att Sigge hade funnit honom så tankfull och frånvarande på morgonen . . .

Äntligen var då allt klart. Plånboken hade visserligen blivit åtskilligt tunnare under tiden, men så var också den här Tycho Brahedagens alla blindskär klarade. Han ringde hem till sin hushållerska, att han ämnade äta middag ute i dag.

I byggmästarhemmen på denna tid var det ej ovanligt, att »maten fick stå och kallna» innan herrn i huset infann sig till måltiden. I synnerhet var detta fallet vid andra frukosten, kl. 11—12 (som något tiotal år senare försköts till tiden kl. 12—2 efter engelska mönster). Då kunde vederbörande bli uppehållna av ett otal saker, som döko upp, då de stodo färdiga att bege sig hem, som t. ex. besök av besiktningsmän, leverantörer m. fl., och då måltidstimmen sedan överskreds med timmar, blev det nödvändigt att äta ute.

Linus var emellertid ovanligt punktlig med sina måltider; han hade inrättat sig så, att besökande, så framt de ej representerade offentliga myndigheter, fingo återkomma på annan tid, som passade honom bättre. På grund av sin ställning i församlingen måste han avstå från de orgier, som på den tiden gingo under benämningen »byggmästarfrukostar». I dessa vågade